

บทที่ 3

ระเบียบวิธีที่ใช้ในการวิจัย

ในบทที่ 3 จะเป็นการนำเสนอระเบียบวิธีที่ใช้ในการวิจัย มีเนื้อหาประกอบทั้งหมด 6 ส่วน คือ (1) การออกแบบการวิจัย (2) หน่วยวิเคราะห์ ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง (3) ตัวแปร สมมติฐานการวิจัย นิยามปฏิบัติการ การสร้างมาตรวัด (4) การทดสอบความแม่นยำตามเนื้อหา (5) การเก็บรวบรวมข้อมูล และ (6) การวิเคราะห์ข้อมูล

การออกแบบการวิจัย

การออกแบบการวิจัยเป็นการกำหนดกิจกรรม และรายละเอียดของกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยจะต้องดำเนินการและวิธีการ แนวทางต่าง ๆ ที่จะใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลจากประชากรเป้าหมายหรือจากตัวอย่างของประชากรการศึกษา เป็นข้อมูลที่สามารถตอบปัญหาของการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ เป็นไปตามความเป็นจริง หรืออย่างมีวัตถุประสงค์และประหยัด (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2544, หน้า 141) และเนื่องจากการวิจัยครั้งนี้มุ่งทดสอบว่าตัวแปรอิสระและตัวแปรตามที่ได้กล่าวไว้ในบทก่อนว่ามีความสัมพันธ์กันเชิงเหตุและผล (causal relationship) อย่างแท้จริงหรือไม่ โดยจะใช้การวิจัยแบบไม่ทดลอง (non-experimental) กล่าวคือ เป็นการศึกษาปรากฏการณ์ตามธรรมชาติที่เป็นจริง มิได้มีความพยายามใด ๆ ที่จะดำเนินการบังคับค่าตัวแปรหนึ่ง ๆ เพื่อศึกษาผลกระทบของตัวแปรนั้น ๆ ต่อตัวแปรตาม (สุจิตรา บุญรัตพันธุ์, 2543, หน้า 65)

ดังนั้นการวิจัยเรื่องการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการทราบสภาพที่เป็นอยู่จริงไม่มีการใส่ (treatment) กิจกรรมทดลองหรือโครงการลงไปแทรกแซงเป็นการแต่อย่างใด ซึ่งการออกแบบ

การวิจัยในการศึกษาการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ไปปฏิบัติครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี ตัวแบบและกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบกับการศึกษารายละเอียดของนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งแนวทางในการนำไปปฏิบัติตามแบบแผนของนโยบายการจัดการศึกษาให้แก่เด็กคือ โอกาส และนำมาบูรณาการจนได้กรอบแนวคิดของการวิจัยดังที่ได้กล่าวมาในบทที่ 2 ซึ่งต่อมาผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดในการวิจัยที่ได้มาจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี ตัวแบบ และกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องนั้นไปทำการวิจัยโดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การสังเกตพฤติกรรมในการปฏิบัติงานมาประกอบด้วย และเพิ่มเติมด้วยการวิจัยเอกสาร (documentary research) แล้วนำข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้นำมาวิเคราะห์ในภาพรวมเพื่อพัฒนากรอบแนวคิดการวิจัยให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และนำกรอบแนวคิดที่ได้รับการพัฒนาจากการวิจัยเชิงคุณภาพมาทำการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) กล่าวคือ ผู้วิจัยจะมีการออกสำรวจภาคสนามเก็บข้อมูลเพียงครั้งเดียวเท่านั้น โดยใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (questionnaires) เป้าหมาย คือ การได้มาซึ่งข้อมูลใหม่ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อทดสอบกรอบแนวคิดการวิจัย ตอบคำถามการวิจัย และหาข้อสรุปจากการศึกษา

ระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. การวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ใช้รูปแบบศึกษาการวิจัยแบบการวิจัยเอกสาร (documentary research) ตำรา บทความทางวิชาการ วารสาร สิ่งพิมพ์ รายงานการวิจัย รายงานการประชุมสัมมนา สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (internet) ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ประกอบกับการสังเกตพฤติกรรม (observation) และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) มาประกอบ และใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) เพื่อนำมาวิเคราะห์ภาพรวมและบริบทของกระบวนการนำนโยบายจัด-

การศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ ผลสัมฤทธิ์ของการนํานโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ของการนํานโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติเพื่อนำข้อมูลช่วยตรวจสอบและสนับสนุนในการพัฒนากรอบแนวคิดการวิจัยที่ได้จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ตัวแบบ และกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการนํานโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นและนำไปสู่การวิจัยเชิงปริมาณต่อไป

2. การวิจัยเชิงปริมาณ (qualitative research) ใช้การวิจัยเชิงปริมาณในรูปของการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) โดยใช้แบบสอบถาม (questionnaire) เป็นเครื่องมือในการวิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ

2.1 การใช้แบบสอบถามสำหรับเด็กและเยาวชนในในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการนํานโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ เพื่อช่วยตรวจสอบและสนับสนุนผลสัมฤทธิ์ของการนํานโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติจากข้าราชการ และลูกจ้างในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

2.2 การใช้แบบสอบถาม (questionnaire) สำหรับข้าราชการและลูกจ้างในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการนํานโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ของการนํานโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ เพื่อตรวจสอบและหาข้อสรุปจากกรอบแนวคิดการวิจัยที่ได้รับการพัฒนามาจากการวิจัยเชิงคุณภาพดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น และนำมาอภิปรายผลการวิจัย เพื่อให้มีความสมบูรณ์ชัดเจนและถูกต้องในการตอบปัญหาของการวิจัยครั้งนี้ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

เครื่องมือสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ

1. การวิจัยเอกสาร (documentary study) ผู้วิจัยจะใช้เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับเด็กด้อยโอกาสไปปฏิบัติ เช่น งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเอกสารวิชาการ บทความ สารคดีที่เผยแพร่ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ กฎหมาย พระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง เอกสาร/ประกาศ/คำสั่ง/ระเบียบ/ และข้อบังคับของการเคหะแห่งชาติ เอกสารทางราชการเกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาล ระเบียบ ประกาศ คำสั่งต่าง ๆ ของทางราชการ ตลอดจนข่าวจากสื่อมวลชน สื่ออินเทอร์เน็ต มาประกอบกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ และการสำรวจภาคสนามด้วยแบบสอบถาม เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษาต่อไป

2. การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (non-participant observation) คือ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีสังเกตการจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งผู้วิจัยได้สังเกตอยู่ในวงนอก โดยไม่เข้าไปร่วมในกิจกรรมที่กำลังกระทำอยู่ เพื่อนำข้อมูลมาช่วยประกอบการประมวลผลการวิจัย และการสังเกตการจัดการศึกษาแก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้ดำเนินการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม ทั้ง 5 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ได้แก่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 5 จังหวัดอุบลราชธานี และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 9 จังหวัดสงขลา

3. การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) ผู้วิจัยจะใช้แบบสัมภาษณ์ที่เตรียมไว้เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ ผู้บริหารระดับสูงของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เกี่ยวกับกระบวนการจัดการศึกษาภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการศึกษาภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และผลของการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ไปปฏิบัติ ดังนี้ต่อไป

- 3.1 อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
- 3.2 ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน
- 3.3 ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่

- 3.4 ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง
- 3.5 ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา
- 3.6 ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 5 จังหวัดอุบลราชธานี
- 3.7 ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 9 จังหวัดสงขลา

หน่วยวิเคราะห์ ประชากร และการสัมพันธ์อย่าง

หน่วยวิเคราะห์ หมายถึง บุคคล กลุ่มคน หรือสถาบัน หรือองค์การที่ผู้วิจัยมุ่งที่จะศึกษา โดยทั่วไปการวิจัยทางสังคมศาสตร์แบ่งหน่วยการวิเคราะห์ที่เป็นกลุ่ม เช่น กลุ่มบุคคล องค์การ หรือสถานที่ (ทิตยา สุวรรณชญ, 2531, หน้า 51) โดยหน่วยวิเคราะห์อาจแยกเป็น 6 ประเภท หรือ 6 ระดับ คือ หน่วยวิเคราะห์ระดับปัจเจกบุคคล (individual units) หน่วยวิเคราะห์ระดับกลุ่ม (group level) หน่วยวิเคราะห์ระดับองค์การ (organizational units) หน่วยวิเคราะห์ระดับสถาบัน (institutional units) หน่วยวิเคราะห์ระดับสังคม (societal units) และหน่วยวิเคราะห์หลายระดับ (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2546, หน้า 181-184)

การวิจัยเรื่องการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติครั้งนี้ เป็นหน่วยการวิเคราะห์ระดับปัจเจกบุคคล (Individual units) ซึ่งการวิจัยทางสังคมศาสตร์ส่วนใหญ่จะใช้บุคคลเป็นหน่วยการวิเคราะห์และคุณสมบัติต่าง ๆ ของบุคคล เช่น อายุ อาชีพ การศึกษา พฤติกรรม และทัศนคติด้านต่าง ๆ ที่เป็นวัตถุประสงค์ของการวิจัยมาวิเคราะห์ (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2546, หน้า 181) ซึ่งหน่วยการวิเคราะห์ระดับบุคคล ได้แก่ ข้าราชการ และลูกจ้างภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และเด็กและเยาวชนภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ขอบเขตการวิจัย การวิจัยครั้งนี้จะทำการศึกษาวิจัยเฉพาะข้าราชการ และลูกจ้างภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในระหว่างเดือนมกราคม-พฤษภาคม 2554

ประชากรเป้าหมาย หมายถึง ข้าราชการ และลูกจ้างผู้ปฏิบัติงานอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ทำการเก็บข้อมูลทั้งสิ้นจำนวน 17 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา
2. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา
3. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา
4. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี
5. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกาญจนาภิเษก
6. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายสิรินธร
7. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง
8. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนพระนครศรีอยุธยา
9. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 1 จังหวัดระยอง
10. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 2 จังหวัดราชบุรี
11. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา
12. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 4 จังหวัดขอนแก่น
13. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 5 จังหวัดอุบลราชธานี
14. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 6 จังหวัดนครสวรรค์
15. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่
16. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี
17. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 9 จังหวัดสงขลา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

การวิจัยครั้งนี้เกี่ยวข้องกับหรณนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติโดยมีประชากร คือ ข้าราชการ และลูกจ้างในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยการแบ่งกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (cluster random sampling) โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม โดยขั้นตอนการดำเนินการสุ่มตัวอย่างนั้นได้แบ่งประชากรที่จะศึกษาออกตามพื้นที่ (area sampling) ซึ่งพิจารณาจากการแบ่งภูมิภาคของคณะกรรมการภูมิศาสตร์แห่งชาติเสนอขอความเห็นชอบต่อคณะรัฐมนตรีเมื่อ พ.ศ. 2520 ได้อาศัยเกณฑ์ในด้านลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะทางด้านภูมิอากาศ วัฒนธรรมด้านเชื้อชาติ ภาษา และความเป็นอยู่ของผู้คนในท้องถิ่นมาเป็นส่วนประกอบในการพิจารณาด้วย ทั้งนี้ ได้แบ่งประเทศไทยออกเป็น 6 ภูมิภาค ได้แก่ ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ แต่เนื่องจากภาคตะวันตกนั้นไม่มีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยจึงได้ทำการแบ่งกลุ่มประชากรออกเป็นทั้งหมด 5 กลุ่ม ได้แก่

ภาคเหนือ

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่

ภาคตะวันออก

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 1 จังหวัดระยอง

ภาคกลาง

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา

- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุกดา
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกาญจนาภิเษก
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายสิรินธร
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนพระนครศรีอยุธยา
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 2 จังหวัดราชบุรี
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 6 จังหวัดนครสวรรค์
- ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 3 จังหวัดนครราชสีมา
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 4 จังหวัดขอนแก่น
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 5 จังหวัดอุบลราชธานี
- ภาคใต้
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 9 จังหวัดสงขลา
- ภาคตะวันตก

(ไม่มีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน)

เมื่อได้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 กลุ่มดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) เพื่อเป็นการสุ่มตัวอย่างจากหน่วยย่อยของประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน โดยเปิดโอกาสให้หน่วยย่อยของประชากรทุกหน่วยมีสิทธิ์ได้รับการเลือกเท่า ๆ กัน และมีบัญชีรายชื่อของประชากรทุกหน่วยแล้วทำการจับสลากหรือใช้ตารางเลขสุ่ม (random number table) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการจับฉลากตัวอย่างของแต่ละภาคได้ 5 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ดังต่อไปนี้

ภาคเหนือ

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่

ภาคตะวันออก

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง

ภาคกลาง

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา

- ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 5 จังหวัดอุบลราชธานี

ภาคใต้

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 9 จังหวัดสงขลา

ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างจากข้าราชการ และลูกจ้างผู้ปฏิบัติหน้าที่ภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ซึ่งมีจำนวน 1,099 คน (จากสถิติจำนวนเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ณ ศูนย์ฝึกทั่วประเทศของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเดือนมกราคม พ.ศ. 2554) กรณีขนาดตัวอย่างของ ข้าราชการ และลูกจ้าง

ผู้ปฏิบัติงานภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยสามารถดำเนินการได้โดยการใส่สูตรคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง สูตรของ Yamane (1973, p. 174) ดังต่อไปนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

n = จำนวนตัวอย่าง

N = จำนวนประชากร

e = ค่าความคลาดเคลื่อน

แทนค่าได้

$$n = \frac{1,099}{1 + 1,099 (0.05)^2}$$

ดังนั้น n คือ 293.262 หรือ ประมาณ 294 ตัวอย่าง

ในการดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามกับข้าราชการ และลูกจ้างผู้ปฏิบัติหน้าที่ภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้ง 5 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

เพื่อการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยการคำนวณสัดส่วนด้วยวิธีเปรียบเทียบบัญญัติไตรยางศ์ จากจำนวนข้าราชการ และลูกจ้างผู้ปฏิบัติหน้าที่ภายในแต่ละศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของทั้ง 5 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ดังต่อไปนี้

ข้อมูลจำนวนข้าราชการ และลูกจ้างในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่	จำนวน 85 คน
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง	จำนวน 48 คน
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา	จำนวน 88 คน
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 5 จังหวัดอุบลราชธานี	จำนวน 74 คน
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 9 จังหวัดสงขลา	จำนวน 63 คน
	รวม 358 คน

ขนาดตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ใช้วิธีเปรียบเทียบอัตราส่วนด้วยการเปรียบเทียบ บัญญัติไตรยางศ์ โดยมีสูตรคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

$$\text{ขนาดตัวอย่าง } (n) = \frac{\text{จำนวนข้าราชการและลูกจ้าง X ขนาดตัวอย่างทั้งหมด}}{\text{ประชากรทั้ง 5 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน}}$$

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่

ประชากร จำนวน 85 คน

$$\text{ขนาดตัวอย่าง } (n) = \frac{85 \times 294}{358}$$

ขนาดตัวอย่าง $(n) = 69.81$ หรือ ประมาณ 70 คน

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง

ประชากร จำนวน 48 คน

$$\text{ขนาดตัวอย่าง } (n) = \frac{48 \times 294}{358}$$

ขนาดตัวอย่าง (n) = 39.41 หรือ ประมาณ 39 คน

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา

ประชากร จำนวน 88 คน

$$\text{ขนาดตัวอย่าง } (n) = \frac{88 \times 294}{358}$$

ขนาดตัวอย่าง (n) = 72.26 หรือ ประมาณ 72 คน

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 5 จังหวัดอุบลราชธานี

ประชากร จำนวน 74 คน

$$\text{ขนาดตัวอย่าง } (n) = \frac{74 \times 294}{358}$$

ขนาดตัวอย่าง (n) = 60.77 หรือ ประมาณ 61 คน

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 9 จังหวัดสงขลา

ประชากร จำนวน 63 คน

$$\text{ขนาดตัวอย่าง } (n) = \frac{63 \times 294}{358}$$

ขนาดตัวอย่าง (n) = 51.73 หรือ ประมาณ 52 คน

ตาราง 13

สรุปจำนวนกลุ่มตัวอย่างของข้าราชการ และลูกจ้างในแต่ละศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ลำดับ	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
1.	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่	85	70
2.	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง	48	39
3.	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา	88	72

ตาราง 13 (ต่อ)

ลำดับ	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
4.	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 5 จังหวัดอุบลราชธานี	74	61
5.	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 9 จังหวัดสงขลา	63	52
	รวม	358	294

ขนาดตัวอย่างของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อช่วยตรวจสอบผลการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ ทั้งหมด 17 แห่ง จำนวน 6,504 คน (จากสถิติจำนวนเด็กและเยาวชนต่อวันในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยเฉลี่ย ประจำเดือนมกราคม พ.ศ. 2554) โดยกำหนดตัวอย่างของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ตามกลุ่มตัวอย่างของข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ ผู้ปฏิบัติงานตามนโยบายจัดการศึกษาแก่เด็กและเยาวชนที่กล่าวมาข้างต้น 5 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติดังกล่าว

กรณีของเด็กและเยาวชนที่ถูกฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยดำเนินการได้โดยการใช้สูตรคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง สูตรของ Yamane (1973, p. 174) ดังต่อไปนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

n = จำนวนตัวอย่าง

N = จำนวนประชากร

e = ค่าความคลาดเคลื่อน

แทนค่าได้

$$n = \frac{6,504}{1 + 6,504 (0.05)^2}$$

ดังนั้น n คือ 376.825 หรือประมาณ 377 ตัวอย่าง

เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน รวมทั้ง 5 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนดังกล่าวข้างต้น ถูกเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 377 คน ซึ่งแต่ละศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จะถูกเลือกให้ตอบแบบสอบถามแต่ละศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนประมาณ 76 คน

ตัวแปรและการสร้างมาตรวัดในการวิจัย

การทำวิจัยเป็นลักษณะของการดำเนินการที่ต้องอาศัยควบคู่ไปกับแนวคิด ขั้นตอนที่สำคัญของงานวิจัยคือการเชื่อมโยงแนวคิด (concepts) เข้ากับข้อมูล (data) ที่เป็นข้อเท็จจริง (fact) การสร้างมาตรวัด จึงหมายถึงกระบวนการแปรสภาพแนวคิด (conceptual framework) ให้เป็นตัวแปรที่มีค่าการผันแปรสอดคล้องกับความเป็นจริง กระบวนการสร้างมาตรวัดนี้มีความสำคัญต่อคุณภาพของการวิจัยหากสร้างมาตรวัดไม่ดี ผลที่ได้จากการวิจัย (ที่เป็นเนื้อหาสาระสำคัญไม่ว่าจะเป็นการทดสอบข้อสมมติฐานหรือข้อสรุป) ย่อมบกพร่องตามไปด้วย ข้อบกพร่องจากการวัดไม่สามารถจะแก้ไขหรือชดเชยด้วยการวิเคราะห์ ไม่ว่าวิธีการวิเคราะห์นั้นจะดีสักเพียงใด นอกจากนั้นข้อสรุปที่ได้จากการวัดที่ไม่ดี ย่อมไม่ถูกต้อง ไม่ว่าแนวคิดและแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัยจะดีเพียงใด (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2546, หน้า 170-174)

การวัด จึงหมายถึงกระบวนการแปรสภาพแนวคิด (concepts) ซึ่งมีลักษณะเป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรม คือ เป็นตัวแปรที่มีค่าเป็นตัวเลขเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพ (quantitative or qualitative numeral (s)) กระบวนการดังกล่าวนี้รวมถึงวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในการระบุคุณสมบัติของแนวคิด การนิยามจริงและการนิยามปฏิบัติการที่ใช้ในการเก็บข้อมูลและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่จะนำข้อมูลมาใช้ ซึ่งกระบวนการวัดที่ดีถูกต้องตามหลักการก็จะให้มาตรวัดที่ดี สิ่งที่ยับยั้งคุณภาพของการวัดมี 4 ตัวด้วยกัน คือ

1. ความถูกต้องของการวัด (validity)
2. ความเชื่อถือได้ของการวัด (reliability)
- 3. ความไวหรือความสามารถในการแบ่งแยกของการวัด (sensitivity)
4. การมีความหมายของการวัด (meaningfulness) เพื่อให้งานวิจัยครั้งนี้ ถูกต้องแม่นยำตามหลักดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้ดำเนินเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

เมื่อผู้วิจัยได้การศึกษากรอบแนวคิด ทฤษฎี และทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง จนสามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดสำหรับใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ที่ได้กล่าวมาในบทที่ 2 พบว่า มีตัวแปรหลักที่เป็นเหตุผลกันเกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ คือ

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ไปปฏิบัติ แบ่งได้ 7 กลุ่มตัวแปร คือ

1. ปัจจัยด้านนโยบาย
 - 1.1 มาตรฐานและวัตถุประสงค์นโยบาย
 - 1.2 การวางแผน มาตรฐานการปฏิบัติงาน
 - 1.3 การกำหนดหน่วยงาน ภารกิจ และมอบหมายงาน
 - 1.4 มาตรการให้ทุนให้โทษ การควบคุม และการวัดผล ประเมินผล
2. ปัจจัยด้านโครงสร้างองค์กร
 - 2.1 ความชัดเจนของโครงสร้างองค์กร
 - 2.2 การจำแนกลักษณะและหน้าที่ภายในองค์กร
 - 2.3 สมรรถนะองค์กร
3. ปัจจัยด้านบุคลากร
 - 3.1 ภาวะผู้นำและความสามารถ
 - 3.2 ทักษะของผู้ปฏิบัติงานตามนโยบาย
 - 3.3 ความเข้าใจของผู้ปฏิบัติงานตามนโยบาย
4. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม
 - 4.1 ความร่วมมือร่วมใจของผู้ปฏิบัติ

- 4.2 การทำงานเป็นทีมและความสอดคล้องในการปฏิบัติ
- 4.3 แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน
- 4.4 ระดับการยอมรับนโยบายเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ประจำ

5. ปัจจัยด้านทรัพยากร

5.1 งบประมาณ

5.2 สื่อและวัสดุอุปกรณ์ในการการเรียนการสอน

6. ปัจจัยด้านการติดต่อสื่อสาร

6.1 การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

6.2 การติดต่อสื่อสารภายในองค์กรในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

7. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม

7.1 สถานที่ภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

7.2 สภาพเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง

7.3 การสนับสนุนขององค์กรต่าง ๆ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลของการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ แบ่งได้ 5 กลุ่มตัวแปร คือ

1. ความเสมอภาคของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมต่อการได้รับบริการการศึกษา

1.1 ความเสมอภาค และความเป็นธรรมของเด็กและเยาวชนในการได้รับบริการการศึกษา

2. หลักสูตรเหมาะสมและการนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงสำหรับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

2.1 สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและทัศนคติในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้

2.2 สามารถนำความรู้ทั้งด้านวิชาการและการประกอบอาชีพไปประยุกต์ใช้ได้หลังจากได้รับการปล่อยตัว

3. การจัดสรรทรัพยากรเพื่อการศึกษาและปัจจัยเอื้อพื้นฐาน

3.1 ความเพียงพอของงบประมาณในการดำเนินการ

- 3.2 การจัดสื่อการเรียนการสอน
- 3.3 สถานที่ในการจัดการเรียนการสอน
- 4. ระบบการบริหารจัดการภายในสถานศึกษา
 - 4.1 วิธีการปฏิบัติงานนั้นสร้างประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชน
 - 4.2 ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน
 - 4.3 มีระบบการติดตามและประเมินผล
- 5. การสร้างระบบเครือข่ายในการดำเนินงานและการติดตามผล
 - 5.1 ความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน

ในการติดตามผล

การสร้างมาตรวัดและการกำหนดตัวชี้วัด

เมื่อผู้วิจัยตัดสินใจในการเลือกสรรตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้เป็นการปฏิบัติตามกระบวนการที่แปรแนวคิดที่ระบุไว้ในความคิดให้เป็นตัวแปรและข้อมูลทางสถิติซึ่งเป็นอันว่าผู้วิจัยได้ดำเนินการตอบคำถามการวิจัย “ตัวแปรที่เราต้องการวัดนั้นคืออะไร” และขั้นต่อไปคือ “ผู้วิจัยต้องการจะวัดอะไรของตัวแปร” กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวัดจะกำหนดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้มีการระบุให้แน่ชัดเสียก่อนว่าเราจะวัดอะไรบ้าง ซึ่งต้องมีการกำหนดค่านิยามของตัวแปรนั้นให้ละเอียดเสียก่อนถึงขั้นที่สามารถจะปฏิบัติการได้ (operational definition of variable) ดังนั้น ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยจึงได้สรุปเป็นนิยามเชิงปฏิบัติการ (operational definition) และตัวชี้วัดของตัวแปร ดังต่อไปนี้

การสร้างมาตรวัด

โดยทั่วไปการใช้เทคนิคทางสถิติขั้นสูงมาวิเคราะห์นั้น ข้อมูลส่วนใหญ่มักต้องวัดด้วยมาตรวัดแบบช่วง (interval scale) หรือมาตรวัดแบบอัตราส่วน (ratio scale) แต่เป็นที่ทราบกันดีว่า ข้อมูลการวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ มักได้รับการวัดเพียงในระดับจัดลำดับ (ordinal scale) และระดับกลุ่ม (nominal scale) เท่านั้น การสร้างและการใช้เครื่องมือวัดยังเป็นปัญหาที่ยากมาก การค้นหาหรือการสร้างเครื่องมือ

วัดจึงเป็นหัวข้อที่นักวิจัยต้องให้ความสนใจ การนำเครื่องมือวัดที่มีคุณภาพที่ถูกมาใช้ และทดสอบมาหลายครั้ง จนทราบปัญหาข้อขัดข้อง รวมทั้งมักได้รับการปรับปรุงแก้ไข จนมีมาตรฐาน น่าเชื่อถือ และแม่นยำ ย่อมช่วยเพิ่มคุณสมบัติของมาตรวัดได้มากขึ้น (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2544, หน้า 254-255) ดังนั้น การสร้างมาตรวัดสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาประกอบด้วย และสามารถสร้างมาตรวัดสำหรับตัวแปรต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

ตัวแปรอิสระ จะพัฒนาเป็นมาตรวัดแบบ “ลิเคิร์ต (Likert scale)” โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ คือ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก มากที่สุด มีระดับคะแนน 1-2-3-4-5 ตามลำดับ โดยพิจารณาขึ้นอยู่กับข้อความเชิงบวก (favorable statement) หรือเชิงลบ (unfavorable statement) ด้วย

การสร้างแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้มีความเที่ยงตรง (validity) และมีความเชื่อถือได้ (reliability) โดยการนำตัวแปรจากกรอบการวิเคราะห์ (conceptual framework) มากำหนดตัวชี้วัด แล้วสร้างข้อคำถามมาตรวัดความคิดเห็นและความพึงพอใจตามแบบลิเคิร์ต (Likert's scale) โดยมีขั้นตอนการสร้างข้อคำถามของตัวแปรกำหนดเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scales) โดยใช้ขั้นตอนการประเมิน 5 ระดับ ตามแบบ Likert Scale เรียงจากระดับมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด พร้อมทั้งกำหนดค่าของคะแนนไว้ดังนี้ (พรเพ็ญ เพ็ชรสุขศิริ, 2541, หน้า 5)

มากที่สุด	เท่ากับ	5	คะแนน
มาก	เท่ากับ	4	คะแนน
ปานกลาง	เท่ากับ	3	คะแนน
น้อย	เท่ากับ	2	คะแนน
น้อยที่สุด	เท่ากับ	1	คะแนน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ประยุกต์ใช้การประเมินผลการนำนโยบายผลการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ไปปฏิบัติมาเทียบเคียงกับมาตรวัดแบบลิเคิร์ต (Likert's scale) ออกมาในรูปแบบของอัตราส่วนร้อยละ (percentages) ได้ดังนี้

1. การให้คะแนนระดับ 1 หมายถึง น้อยที่สุด หมายถึง ร้อยละของความสำเร็จ การนำนโยบายไปปฏิบัติ ตามนโยบาย 0-20%

2. การให้คะแนนระดับ 2 หมายถึง น้อยที่สุด หมายถึง ร้อยละของความสำเร็จ การนำนโยบายไปปฏิบัติ ตามนโยบาย 21-40%

3. การให้คะแนนระดับ 3 หมายถึง น้อยที่สุด หมายถึง ร้อยละของความสำเร็จ การนำนโยบายไปปฏิบัติ ตามนโยบาย 41-60%

4. การให้คะแนนระดับ 4 หมายถึง น้อยที่สุด หมายถึง ร้อยละของความสำเร็จ การนำนโยบายไปปฏิบัติ ตามนโยบาย 61-80%

5. การให้คะแนนระดับ 5 หมายถึง น้อยที่สุด หมายถึง ร้อยละของความสำเร็จ การนำนโยบายไปปฏิบัติ ตามนโยบาย 81-100%

ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงข้อความที่สอบถามด้วยว่าเป็นแบบเชิงบวกหรือเชิงลบมาประกอบด้วย การสร้างมาตรวัดข้างต้น ผู้วิจัยได้นำไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาและเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องกับการประเมินผลการปฏิบัติงานตามนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนด้วย และเมื่อได้ดำเนินการทดสอบเบื้องต้น (pre-test) พบว่า มีความน่าเชื่อถือสูงและเมื่อนำผลที่ได้จากการทดสอบ เทียบเคียงกับการประเมินผลการปฏิบัติงาน หรือแต่ละหน่วยงาน พบว่า เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ผู้วิจัยจึงมั่นใจว่า การดำเนินการกำหนดมาตรวัดข้างต้นมีมาตรฐาน สามารถวัดตัวแปรต่าง ๆ ได้ ดังรายละเอียดที่จะกล่าวต่อไป

เครื่องมือและการทดสอบเครื่องมือวัด

เครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งออกเป็นเครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม (questionnaire) ได้แก่ แบบสอบถามสำหรับข้าราชการ และลูกจ้างผู้ปฏิบัติงานภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

โครงสร้างของแบบสอบถาม

• สำหรับข้าราชการ และลูกจ้างผู้ปฏิบัติงานภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในการวิจัยเรื่องการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ
ได้แก่

1. ปัจจัยด้านนโยบาย

- 1.1 มาตรฐานและวัตถุประสงค์นโยบาย
- 1.2 การวางแผน มาตรฐานการปฏิบัติงาน
- 1.3 การกำหนดหน่วยงาน ภารกิจ และมอบหมายงาน
- 1.4 มาตรการให้ทุนให้โทษ การควบคุมและการวัดผล ประเมินผล

2. ปัจจัยด้านโครงสร้างองค์กร

- 2.1 ความชัดเจนของโครงสร้างองค์กร
- 2.2 การจำแนกลักษณะและหน้าที่ภายในองค์กร
- 2.3 สมรรถนะองค์กร

3. ปัจจัยด้านบุคลากร

- 3.1 ภาวะผู้นำและความสามารถ
- 3.2 ทักษะคติของผู้ปฏิบัติงานตามนโยบาย
- 3.3 ความเข้าใจของผู้ปฏิบัติงานตามนโยบาย

4. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม

- 4.1 ความร่วมมือร่วมใจของผู้ปฏิบัติ
- 4.2 การทำงานเป็นทีมและความสอดคล้องในการปฏิบัติ
- 4.3 แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน
- 4.4 ระดับการยอมรับนโยบายเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ประจำ

5. ปัจจัยด้านทรัพยากร

- 5.1 งบประมาณ
- 5.2 สื่อและวัสดุอุปกรณ์ในการการเรียนการสอน
- 6. ปัจจัยด้านการติดต่อสื่อสาร
 - 6.1 การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
 - 6.2 การติดต่อสื่อสารภายในองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
- 7. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม
 - 7.1 สถานที่ภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
 - 7.2 สภาพเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง
 - 7.3 การสนับสนุนขององค์กรต่าง ๆ

ส่วนที่ 3 สอบถามเกี่ยวกับผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่

1. ความเสมอภาคของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมต่อการได้รับบริการการศึกษา
 - 1.1 ความเสมอภาค และความเป็นธรรมของเด็กและเยาวชนในการได้รับบริการการศึกษา
2. หลักสูตรเหมาะสมและการนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงสำหรับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
 - 2.1 สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและทัศนคติในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้
 - 2.2 สามารถนำความรู้ทั้งด้านวิชาการและการประกอบอาชีพไปประยุกต์ใช้ได้หลังจากได้รับการปล่อยตัว
3. การจัดสรรทรัพยากรเพื่อการศึกษาและปัจจัยเอื้อพื้นฐาน
 - 3.1 ความเพียงพอของงบประมาณในการดำเนินการ
 - 3.2 การจัดสื่อการเรียนการสอน
 - 3.3 สถานที่ในการจัดการเรียนการสอน
4. ระบบการบริหารจัดการภายในสถานศึกษา
 - 4.1 วิธีการปฏิบัติงานนั้นสร้างประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชน
 - 4.2 ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน

4.3 มีระบบการติดตามและประเมินผล

5. การสร้างระบบเครือข่ายในการดำเนินงานและการติดตามผล

- 5.1 ความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนในการติดตามผล

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามปลายเปิดเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถาม แสดงทรรศนะเกี่ยวกับปัจจัยที่ทำให้การนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติให้เกิดประสิทธิผล และข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

สำหรับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเพื่อศึกษาเกี่ยวกับผลการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ เพื่อนำข้อมูลมาช่วยในทดสอบและยืนยันผลการปฏิบัติงานตามนโยบายของข้าราชการ และลูกจ้างในการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ ซึ่งทำให้การศึกษาครั้งนี้มีความถูกต้องและความน่าเชื่อถือในข้อมูลมากขึ้น โดยกำหนดรายละเอียดของแบบสอบถามออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ

1. ความเสมอภาคของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมต่อการได้รับบริการการศึกษา

1.1 ความเสมอภาค และความเป็นธรรมของเด็กและเยาวชนในการได้รับบริการการศึกษา

2. หลักสูตรเหมาะสมและการนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงสำหรับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

2.1 สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและทัศนคติในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้

2.2 สามารถนำความรู้ทั้งด้านวิชาการและการประกอบอาชีพไปประยุกต์ใช้ได้หลังจากได้รับการปล่อยตัว

3. การจัดสรรทรัพยากรเพื่อการศึกษาและปัจจัยเอื้อพื้นฐาน

3.1 ความเพียงพอของงบประมาณในการดำเนินการ

3.2 การจัดสื่อการเรียนการสอน

3.3 สถานที่ในการจัดการเรียนการสอน

4. ระบบการบริหารจัดการภายในสถานศึกษา

4.1 วิธีการปฏิบัติงานนั้นสร้างประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชน

4.2 ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน

4.3 มีระบบการติดตามและประเมินผล

5. การสร้างระบบเครือข่ายในการดำเนินงานและการติดตามผล

5.1 ความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนในการติดตามผล

การกำหนดตัวชี้วัด

ในการกำหนดตัวแปรซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัตินั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาจากแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีศึกษาและนำปัจจัยที่ได้จากการศึกษาแนวคิด และทฤษฎี (theoretical study) ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการและปัจจัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยการศึกษาเรื่องการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนั้นได้นำปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติที่ได้จากการศึกษาแนวคิด และทฤษฎีมาจัดกลุ่มของปัจจัยซึ่งได้ผลการจัดกลุ่มออกมา 7 กลุ่มปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านนโยบาย ปัจจัยด้านโครงสร้างองค์กร ปัจจัยด้านบุคลากร ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม ปัจจัยด้านทรัพยากร ปัจจัยด้านการสื่อสาร และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ดังนั้นเพื่อความสมบูรณ์ของการศึกษาวิจัยเรื่อง การนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนใน

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ ผู้วิจัยจึงได้การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติจากกรณีศึกษา (case study) ที่มีความเกี่ยวข้องและสอดคล้องกับการวิจัยเรื่อง การนำนโยบายจัดการศึกษาในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติที่นักวิชาการได้ทำการพิสูจน์และมีความเกี่ยวข้องกันบนนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นรูปแบบของการศึกษาในเชิงประจักษ์ (empirical study) และนำมาจัดกลุ่มของตัวแปร โดยยึดการจัดกลุ่มของปัจจัยตามกลุ่มปัจจัยที่ได้จากแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง (theoretical study) และนำกลุ่มของปัจจัยดังกล่าวมาบูรณาการระหว่างปัจจัยที่ได้จากแนวคิด ทฤษฎี กับปัจจัยที่ได้จากการศึกษากรณีศึกษา (case study) ที่นักวิชาการได้ทำการพิสูจน์ไว้แล้วข้างต้น โดยผู้วิจัยเลือกรายละเอียดของปัจจัยที่มีความเหมือนกันในกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งไม่ได้ละทิ้งปัจจัยใดเลย ทำให้ได้กลุ่มของปัจจัยหลัก 7 กลุ่มปัจจัย และรายละเอียดของปัจจัยดังกล่าวมาทำให้ได้รูปแบบของกรอบแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ

ในการศึกษาผลของการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติผู้วิจัยก็ได้ใช้วิธีการเช่นเดียวกัน คือการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติแล้วนำมาจัดกลุ่มของผลที่ได้จากการนำนโยบายไปปฏิบัติที่นักวิชาการได้ทำการพิสูจน์ไว้แล้ว และนำมาจัดกลุ่มผลการนำนโยบายไปปฏิบัติตามแนวทางของการศึกษาแนวคิดทฤษฎี และนำรายละเอียดของผลการนำนโยบายไปปฏิบัติดังกล่าวมาทำการบูรณาการกัน เพื่อให้ได้รูปแบบของกรอบแนวคิดของผลที่ได้จากการนำนโยบายไปปฏิบัติ เช่นเดียวกัน ดังนั้นเมื่อได้กรอบแนวคิดของการวิจัยเรื่อง การนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ ซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ และผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ที่ได้เสนอไว้ข้างต้น ในบทที่ 2 และผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังกล่าวมาทำการกำหนดตัวชี้วัดของปัจจัยที่จะศึกษา กับตัวชี้วัดของผลการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยวิธีการประมวลความรู้ที่ได้จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี วรรณกรรม และกรณีศึกษา ประกอบกับศึกษานโยบายการจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดย

ปัจจุบัน เป็นรูปแบบของการจัดการศึกษาให้แก่เด็กด้อยโอกาสในกลุ่มเด็กประพฤตินไม่เหมาะสมซึ่งจากคำจำกัดความและประเภทเด็กด้อยโอกาสนั้น ได้ยึดตามแผนแก้ไขปัญหในภาวะยากลำบาก พ.ศ. 2545-2549 ที่คณะรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบเมื่อวันที่ 4 กันยายน 2544 และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 โดยผู้วิจัยได้กล่าวถึงรายละเอียดของตัวชี้วัดซึ่งได้มาจากการศึกษาและทบทวนวรรณกรรมตามกรอบแนวคิดที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 เพื่อทำการเก็บข้อมูลจากข้าราชการ และลูกจ้างในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยมีรายละเอียด ดังตาราง 14

ตาราง 14

ตัวชี้วัด แบบสอบถามของข้าราชการ และลูกจ้าง ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ตัวแปร	ตัวชี้วัด	แบบสอบถาม (ข้อที่)
1. ปัจจัยด้านนโยบาย	- มาตรฐานและวัตถุประสงค์นโยบาย	1
	- การวางแผน มาตรฐานการปฏิบัติงาน	2-3
	- การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน	4-7
	- การควบคุม และการวัดผล ประเมินผล	8
2. ปัจจัยด้านโครงสร้างองค์กร	- ความชัดเจนของโครงสร้างองค์กร	9
	- การจำแนกลักษณะและหน้าที่ภายในองค์กร	10-12
	- สมรรถนะองค์กร	13-14
3. ปัจจัยด้านบุคลากร	- ภาวะผู้นำและความสามารถ	15-17
	- ทักษะของผู้ปฏิบัติงานตามนโยบาย	18
	- ความเข้าใจของผู้ปฏิบัติงานตามนโยบาย	19-20
4. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม	- ความร่วมมือร่วมใจของผู้ปฏิบัติ	21-24
	- การทำงานเป็นทีมและความสอดคล้องในการปฏิบัติ	25-26
	- แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน	27-28
	- ระดับการยอมรับนโยบายเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ประจำ	29-30

ตาราง 14 (ต่อ)

ตัวแปร	ตัวชี้วัด	แบบสอบถาม (ข้อที่)
5. ปัจจัยด้านทรัพยากร	- งบประมาณ	31-32
	- สื่อและวัสดุอุปกรณ์ในการการเรียนการสอน	33-34
6. ปัจจัยด้านการติดต่อสื่อสาร	- การติดต่อสื่อสารภายนอกองค์กร ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	35-36
	- การติดต่อสื่อสารภายในองค์กร ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	37-39
7. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม	- สถานที่ภายในศูนย์ฝึกและอบรม เด็กและเยาวชน	40-41
	- สภาพเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง	42-44
	- การสนับสนุนขององค์กรต่าง ๆ	45-46
ผลของการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ		
1. ความเสมอภาคของเด็กและ เยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรม ต่อการได้รับบริการการศึกษา	- ความเสมอภาค และความเป็นธรรมของ เด็กและเยาวชนในการได้รับบริการ การศึกษา	47-48
	2. หลักสูตรเหมาะสมและ การนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง สำหรับเด็กและเยาวชนใน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชน	- สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและ ทัศนคติในการกระทำผิดของเด็กและ เยาวชนได้ - สามารถนำความรู้ทั้งด้านวิชาการและการ ประกอบอาชีพไปประยุกต์ใช้ได้หลังจาก ได้รับการปล่อยตัว
3. การจัดสรรทรัพยากรเพื่อการ- ศึกษาและปัจจัยเอื้อพื้นฐาน	- ความเพียงพอของงบประมาณ ในการดำเนินการ	54
	- การจัดซื้อการเรียนการสอน	55-56
	- สถานที่ในการจัดการเรียนการสอน	57

ตาราง 14 (ต่อ)

ตัวแปร	ตัวชี้วัด	แบบสอบถาม (ข้อที่)
4. ระบบการบริหารจัดการ ภายในสถานศึกษา	- วิธีการปฏิบัติงานนั้นสร้างประโยชน์ต่อเด็ก และเยาวชน	58
	- ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน	59
	- มีระบบการติดตามและประเมินผล	60
5. การสร้างระบบเครือข่ายใน การดำเนินงานและการติดตาม ผล	- ความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชนในการติดตามผล	61

ตาราง 15

ตัวชี้วัดแบบสอบถามของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ตัวแปร	ตัวชี้วัด	แบบสอบถาม (ข้อที่)
ผลของการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ		
1. ความเสมอภาคของเด็กและ เยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมต่อ การได้รับบริการการศึกษา	- ความเสมอภาค และความเป็นธรรม ของเด็กและเยาวชนในการได้รับ บริการการศึกษา	1
	2. หลักสูตรเหมาะสมและการนำไป ประยุกต์ใช้ได้จริงสำหรับเด็ก และเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรม เด็กและเยาวชน	- สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและ ทัศนคติในการกระทำผิดของเด็กและ เยาวชนได้
		- สามารถนำความรู้ทั้งด้านวิชาการและ การประกอบอาชีพไปประยุกต์ใช้ได้ หลังจากได้รับการปล่อยตัว
3. การจัดสรรทรัพยากรเพื่อ การศึกษาและปัจจัยเอื้อพื้นฐาน	- ความเพียงพอของงบประมาณ ในการดำเนินการ	10-12
	- การจัดซื้อการเรียนการสอน	13-14
	- สถานที่ในการจัดการเรียนการสอน	15-17

ตาราง 15 (ต่อ)

ตัวแปร	ตัวชี้วัด	แบบสอบถาม (ข้อที่)
4. ระบบการบริหารจัดการภายใน สถานศึกษา	- วิธีการปฏิบัติงานนั้นสร้างประโยชน์ ต่อเด็กและเยาวชน	18-21
	- ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน	22-25
	- มีระบบการติดตามและประเมินผล	26
5. การสร้างระบบเครือข่ายใน การดำเนินงานและการติดตามผล	- ความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นที่ เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนใน การติดตามผล	27

การสร้างและทดสอบเครื่องมือวัด

ภายหลังจากการกำหนดตัวแปร การให้นิยามเชิงปฏิบัติการ ลักษณะตัวชี้วัดและ การกำหนดมาตรวัดเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามสำหรับการวิจัยที่ ประกอบด้วยโครงสร้างข้างต้นตามลำดับ ดังนี้

1. การสร้างข้อความกับการหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (content validity) โดย สร้างข้อความสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของข้าราชการ และลูกจ้างในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเรื่อง การนำนโยบายจัดการศึกษาแก่เด็กและเยาวชน ไปปฏิบัติ โดยกำหนดมาตรวัด เกี่ยวกับตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยด้านนโยบาย ปัจจัยด้านโครงสร้าง ปัจจัยด้านบุคลากร ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม ปัจจัยด้านการสื่อสาร ปัจจัยด้านทรัพยากร และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลผลิต ผลลัพธ์ และผลสุดท้าย โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ส่วน คือ

- 1.1 ข้อมูลทั่วไปของข้าราชการ และลูกจ้างในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
- 1.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายจัดการศึกษา ให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ไปปฏิบัติ

1.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ

• 1.4 คำถามปลายเปิดแสดงความคิดเห็น จากนั้นได้นำแบบสอบถามทั้ง 4 ตอนไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาคำถามปรับคำต่าง ๆ ให้มีความกระชับและชัดเจนกับการวิจัยมากขึ้น และส่งแบบสอบถามไปยังฝ่ายวิชาการของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนตรวจสอบข้อความดังกล่าวเพื่อการเข้าเก็บข้อมูลในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

2. ขั้นทดลองใช้แบบสอบถามและการทดสอบขั้นต้น (pre-test) หลังจากที่ได้ข้อความหรือข้อคำถามทั้งหมดที่ประกอบกันขึ้นเป็นมาตรวัดแล้ว ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามกับข้าราชการ และลูกจ้างของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง 3-5 คน เพื่อนำข้อบกพร่องในการสื่อความหมายด้านภาษามาปรับปรุงแบบสอบถามให้สมบูรณ์ หลังจากนั้นจะนำแบบสอบถามที่ได้ทดลองใช้และได้ปรับปรุงเบื้องต้นแล้ว สอบถามข้าราชการและลูกจ้างของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกษา จำนวน 30 คน เป็นหน่วยงานสำหรับการทดสอบขั้นต้น มีการกระจายแบบสอบถาม ครอบคลุมงานทุกฝ่ายของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน แล้วนำข้อมูลที่ได้ เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อต่อไป

3. การวิเคราะห์ (item analysis) จะช่วยให้การตัดสินใจว่าควรจะคงข้อคำถามใดไว้ และควรตัดข้อใดทิ้ง ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อคำถามที่มีคุณภาพ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ มีเหตุผลเพิ่มเติมอีก คือ ในช่วงที่ทำการทดสอบขั้นต้น (pre-test) ผู้วิจัยได้รับคำแนะนำจากผู้ตอบแบบสอบถาม คำถามปลายเปิด ว่ามีจำนวนคำถามมากเกินไป ผู้ตอบที่ไม่มีเวลามากพออาจรีบเร่งซึ่งจะเกิดความผิดพลาดกับข้อมูลได้ ดังนั้น การนำเทคนิควิเคราะห์ข้อมาตัดข้อความที่ไม่สอดคล้องกันออก จึงเป็นสิ่งจำเป็น โดยผู้วิจัยจะใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (pearson product coefficient) สำหรับวิเคราะห์ข้อ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน กับข้อคำถาม คะแนนรวมตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนดไว้ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS Version 12 วิเคราะห์โดยทั่วไป โดยจะตัดข้อความที่มีค่าของ p มากกว่า 0.05 ออก (สุจิตรา บุญรัตพันธุ์, 2543, หน้า 162) การวิจัยครั้งนี้ จึงกำหนดให้ข้อความที่มีความสัมพันธ์กับ

คะแนนรวม มีนัยสำคัญทางสถิติเกินกว่าระดับ 0.05 จะถูกตัดออก แต่โดยส่วนใหญ่พบว่า ข้อความที่ไม่ถูกตัดออกนั้น จะมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.01 แทบทั้งสิ้น

• 4. การหาความเชื่อถือได้ (reliability) ของมาตรวัดเมื่อได้ดำเนินการตัดข้อความที่ไม่สอดคล้องกันออก จากผลการวิเคราะห์ข้อแล้ว จึงใช้การวิเคราะห์หาความเชื่อถือได้ของมาตรวัด โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช (Cronbach) ในขั้นตอนนี้ พบว่า หากตัดบางข้อความออกอีก โดยที่ข้อความที่ถูกตัดออกไม่กระทบต่อความแม่นยำตามเนื้อหา (content validity) ตรงข้ามกลับทำให้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาชสูงขึ้น คือ มีความเชื่อถือได้ของมาตรวัดมากขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ตัดบางข้อความออกเพิ่มอีก ทั้งนี้ เพื่อต้องการทำตามคำแนะนำของผู้ตอบแบบสอบถาม ว่าจำนวนข้อแบบสอบถามควรจะเหมาะสม ไม่มากเกินไป จนเป็นเหตุให้ผู้ตอบแบบสอบถามต้องใช้เวลามาก เกิดความเบื่อหน่าย จะทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลที่ผิดพลาดได้

ผลจากการดำเนินการข้างต้น มีข้อความถูกกระจายแตกต่างกันไปตามตัวแปรต่าง ๆ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช (Cronbach) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.957-0.961 ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ตัวแปรต่าง ๆ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ มีความเที่ยงตรง และมีค่าความเชื่อถือได้ อยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานของเนลลี่ ที่ระบุว่ามาตรวัดที่มีความเชื่อถือได้ในระดับมาตรฐาน ควรมีค่าอัลฟาไม่น้อยกว่า 0.50 (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2535, หน้า 89) ดังนั้น การที่มาตรวัดสำหรับการวิจัยครั้งนี้ มีค่าอัลฟา อยู่ระหว่าง 0.957-0.961 จึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปเก็บข้อมูลจริงต่อไปและสามารถสรุปผลการวิเคราะห์ และการหาความเชื่อถือได้ของมาตรวัดแยกตามตัวแปรต่าง ๆ ได้ดังรายละเอียด

ในตาราง 16

ตาราง 16

ผลการวิเคราะห์ข้อและการหาความน่าเชื่อถือได้ของมาตรวัดข้าราชการ และลูกจ้าง
ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟาครอนบาช
ตัวแปรอิสระ X: ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายจัดการศึกษา ให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไป ปฏิบัติ	0.967
X ₁ : นโยบาย	0.955
X ₂ : โครงสร้างองค์กร	0.957
X ₃ : บุคลากร	0.957
X ₄ : การมีส่วนร่วม	0.956
X ₅ : ทรัพยากร	0.960
X ₆ : การติดต่อสื่อสาร	0.961
X ₇ : สภาพแวดล้อม	0.959
ตัวแปรตาม Y: ผลของการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและ เยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ	0.890

ตาราง 17

ผลการวิเคราะห์ข้อและการหาความน่าเชื่อถือได้ของมาตรวัดเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาช
ตัวแปรตาม Y: ผลของการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ	0.840
Y2: หลักสูตรเหมาะสมและการนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงสำหรับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	0.865
Y3: การจัดสรรทรัพยากรเพื่อการศึกษาและปัจจัยเอื้อพื้นฐาน	0.819
Y4: ความเหมาะสมของระบบการบริหารจัดการภายในสถานศึกษา	0.835

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งที่เป็นข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) และข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) โดยมีรายละเอียดในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

ข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) เป็นข้อมูลที่เกิดขึ้น โดยที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมขึ้นตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยจึงเก็บรวบรวมข้อมูลในเชิงคุณภาพด้วย การสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม (non-participant observation) และข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เจาะลึก (in-depth interview) เพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบที่เป็นความจริง ตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ทั้งนี้เพราะการสัมภาษณ์เจาะลึก ไม่ใช่การซักถามหรือการสัมภาษณ์รายละเอียดด้วยคำถามที่จัดไว้เป็นจำนวนมากมายหลายข้อ แต่เป็นการซักถาม ประเด็นหลักที่ผู้วิจัยกำหนดไว้เพียงไม่กี่ข้อเพื่อใช้เป็นแนวทางการสัมภาษณ์ และการติดตามซักถามเพิ่มเติม (probe) เพื่อให้เกิดความชัดเจนและได้สาระสำคัญที่ผู้วิจัยจะนำมาประมวล สรุป และเสนอในรายงานการวิจัย (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2546, หน้า 54-55)

ส่วนการเก็บข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากแหล่งที่รวบรวมข้อมูลไว้แล้ว หรือหน่วยงานได้ทำการเก็บรวบรวม หรือเรียบเรียงไว้เรียบร้อยแล้ว ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) โดยการวิจัยเอกสาร (documentary study) ผู้วิจัยจะใช้เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับเด็กค้อยโอกาสไปปฏิบัติ เช่น งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เอกสารวิชาการ บทความ สารคดีที่เผยแพร่ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ กฎหมายพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง เอกสาร ประกาศ คำสั่ง ระเบียบ และข้อบังคับของการเคหะแห่งชาติ เอกสารทางราชการ เกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาล ระเบียบ ประกาศ คำสั่งต่าง ๆ ของทางราชการ ตลอดจนข่าวจากสื่อมวลชนสื่ออินเทอร์เน็ต มาประกอบกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ และการสำรวจภาคสนามด้วยแบบสอบถาม เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์ และสรุปผลการศึกษาต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยได้ทำการสร้างแบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก และเก็บข้อมูลด้วยตนเองโดยใช้บันทึกถลงสมุดโน้ต และเครื่องบันทึกเสียงเป็นอุปกรณ์หลักในการเก็บรวบรวมข้อมูลในระหว่างสัมภาษณ์ หลังจากขั้นตอนจากการสัมภาษณ์แล้ว ได้บันทึกเพื่อวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษาตามขั้นตอนดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้อัดบันทึกและถอดเทป มาจัดทำดัชนีข้อมูลมาแจกแจง และจัดหมวดหมู่ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย การจดบันทึกข้อมูลที่ได้อัดจากการสังเกต การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ และการใช้ข้อมูลเอกสารประกอบ ซึ่งข้อมูลที่จดบันทึกนี้จะแบ่งแยกระหว่างส่วนที่เป็นข้อมูลกับส่วนที่เป็นความคิดเห็นของผู้วิจัย โดยการบรรยายรายละเอียดของเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ตามที่เก็บรวบรวมไว้เสียก่อนหลังจากนั้นจึงใส่ความเห็น การตีความ (interpretations) การสรุป หรือการโยงเข้าสู่กรอบความคิดทฤษฎี แล้วอธิบายตามวัตถุประสงค์แต่ละข้อต่อไป

2. การตรวจสอบข้อมูลจากข้อเท็จจริงที่ค้นพบความน่าเชื่อถือของข้อมูลมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือของข้อมูล ผู้วิจัยจะใช้วิธีตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้าหรือ ไตรมิติ (triangulation) โดยการแสวงหาความน่าเชื่อถือได้ของข้อมูลจากแหล่งที่แตกต่างกันในเรื่องแหล่งเวลา แหล่งสถานที่ และแหล่งบุคคล โดยวิธีสัมภาษณ์ ประเด็นเดียวกัน ในบริบทที่ต่างกัน แล้วนำข้อมูลเหล่านั้นมาเปรียบเทียบว่ามีทิศทางหรือแนวโน้มไปในทางเดียวกันหรือไม่ ซึ่งมีประเด็นคำถามหลักเป็นเครื่องมือช่วยในการตรวจสอบแล้วนำการประมวลข้อมูลเข้าด้วยกัน และตรวจสอบความน่าเชื่อถือ (reliability) ด้วยการส่งข้อมูลที่ถอดคำสัมภาษณ์และเรียบเรียงข้อมูลแล้วไปให้ผู้ถูกสัมภาษณ์อ่านทบทวนเป็นการยืนยัน

3. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ จะใช้แนวคิดทฤษฎีเป็นกรอบในการวิเคราะห์ โดยวิธีการหลักที่ใช้มี 2 วิธี คือ วิธีแรกเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการตีความสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (inductive) ซึ่งได้จากการสังเกตและการสัมภาษณ์ที่ได้จัดบันทึกไว้จากสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็น โดยผู้วิจัยได้เห็นหลาย ๆ เหตุการณ์ และได้ทำการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้าแล้วก็สามารถลงมือเขียนเป็นประโยคหรือข้อความเพื่อสร้างข้อสรุปได้ตามกรอบแนวคิดทฤษฎีหรือเพื่อตอบปัญหาของการวิจัย ข้อมูลที่ไม่ต้องการจะถูกกำจัดออกไปได้ วิธีที่สองเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ซึ่งได้จากการศึกษาเอกสาร (document study) ในการวิเคราะห์เอกสารผู้วิจัยต้องคำนึงถึงบริบท (context) หรือสภาพแวดล้อมของข้อมูลเอกสารที่นำมาวิเคราะห์ประกอบด้วยว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งสองวิธีนี้จะป็นข้อความแบบบรรยาย (descriptive) เท่านั้น

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics)
2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปปฏิบัติ และ

ผลสัมฤทธิ์ของการนำนโยบายจัดการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรม
เด็กและเยาวชนไปปฏิบัติจากข้าราชการ และลูกจ้างในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
ได้แก่

- 2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics)
- 2.2 การวิเคราะห์ด้วยการจำแนกกลุ่มตัวแปร (factor analysis)
- 2.3 การวิเคราะห์ด้วยสถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regressions)